

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

LEDEN 2022

P. Gorazd slavil 6. ledna narozeniny. Hejčínská farnost mu popřála v neděli 9. ledna. (Foto © Vojtěch Černý)

ÚVODNÍ SLOVO

Z vánočního kázání svatého Lva Velikého, papeže:

„Vznešený Boží Syn se pro nás ponížil a nepokládal za nedůstojné stát se dítětem. V průběhu let se stal dospělým mužem a dovršil svůj život slavným umučením a zmrtvýchvstáním. A přesto nás dnešní slavnost jeho narození z Panny Marie znovu vrací k počátku jeho lidského života. Když totiž s úctou oslavujeme příchod našeho Spasitele, znamená to, že slavíme náš vlastní počátek. Kristovo narození znamená totiž počátek křesťanského lidu a narozeniny hlavy jsou i narozeninami těla.

I když každý jednotlivec má své pořadí mezi povoláními a všechny syny církve vzájemně od sebe dělí posloupnost času, přesto všichni, kdo patří do plného společenství věrných, které má svůj původ v křestním prameni, tak jako jsou s Kristem v utrpení spoluukřižováni, v jeho vzkříšení znovu přivedeni k životu a v jeho nanebevstoupení postaveni po Otcově pravici, tak se také v tomto narození spolu s ním narodili.

Vždyť kdokoli z věřících kdekoli na světě se znovu zrodí v Kristu, zanechává cesty původního starého člověka a znovu-zrozením se stává člověkem novým. Nepatří už k potomstvu tělesného otce, ale k ratolestem Spasitele, který se proto stal Synem člověka, abychom se my mohli stát syny Božími.“

Milí farníci, znovu nás tímto citátem vědomě vracím k tajemství Vánoc. A přeji nám, aby uplynulé Vánoce nebyly úplně uplynulé, ale ten nový počátek, naše nové přimknutí se ke Kristu oživenou vírou, aby nám bylo zdrojem posily i dál. Požehnaný rok 2022 vám všem!

P. Gorazd

SYNODA 2021–23: K ČEMU TO JE?

Jistě jste o synodě už mnohokrát slyšeli. Je to něco nového, možná neznámého, zaznamenal jsem dokonce názory, že „to“ církvi ublíží. Jak to tedy s tou synodou je?

Papež František, když synodu zahajoval, zaměřil se na tři slova: *setkávání, naslouchání, rozlišování*. Tři slova, která synodu dobře charakterizují.

Setkávání

Modlitba, mše svatá, svátosti, Písmo, to všechno jsou prostředky pro setkání s naším Pánem. Evangelia jsou plná příkladů, že Pán se rád setkává. A je to úkol i pro nás – být ochotný setkávat se. S Bohem, ale i s druhými.

Jde o to, obrátit se k tváři a slovu druhého, setkat se tváří v tvář, nechat se zasáhnout otázkami sester a bratří, vzájemně si pomáhat, aby nás obohatila rozmanitost darů...

My se často uchylujeme do formálních vztahů nebo si nasazujeme masky, ale právě setkání nás mění, právě tímto Bůh ukazuje cesty, po kterých máme jít, a vyvádí nás z našich unavených návyků.

Naslouchání

Skutečné setkání se rodí pouze z naslouchání. Naslouchat, to je velký úkol pro nás všechny. Nejde jen o to, slyšet, co ten druhý říká, přijmout od něj informaci. Jde o naslouchání srdcem, a to je mnohem náročnější, protože zahrnuje přijetí toho druhého bez podmínek a *vyhnout se umělým a povrchním reakcím.*

Když nasloucháme srdcem, stane se, že druhý člověk se cítí přijat, není odsuzován, může svobodně vyprávět o své vlastní zkušenosti a duchovní cestě.

Rozlišování

V našich farnostech již vznikly synodní skupinky, ve kterých se budeme setkávat a naslouchat si. Když takto *vstoupíme do dialogu a klademe si otázky, jsme na cestě*. A na konci této cesty nebudeme *stejní jako předtím, ale* proměněni, protože v setkání *bez formalit, bez přetvářky, bez triků* se vytváří prostor pro dotek Boží milosti. A díky milosti se synoda nestane *církevním „sjezdem“, studijní konferencí nebo politickým kongresem, ale uzdravujícím procesem vedeným Duchem Svatým*.

Úkol všech členů každé skupinky bude zaregistrovat a zaznamenat tyto Boží doteky – jde vlastně o to, čemu se říká *duchovní rozlišování*. *A to probíhá v modlitbě a v kontaktu s Božím slovem.*

K čemu to je?

Duchovní rozlišování je základem závěrečného dokumentu, kterým se zakončí práce každé synodní skupinky. Tento dokument pak bude doručen na diecézní synodální centrum. Všechny dokumenty všech skupinek se zpracují a budou nad nimi pracovat naši biskupové na diecézní, národní a kontinentální (Evropa) úrovni. Nakonec se výsledky ze všech kontinentů na světě sejdou v Římě, kde se synoda zakončí. Výsledek bude jistě zajímavý.

Papež František při jedné příležitosti řekl: *Cesta synodality je cestou, kterou Bůh očekává od církve třetího tisíciletí.*

V církvi blízké budoucnosti budou lidé, kteří se rádi setkávají, naslouchají si srdcem a v modlitbě rozlišují, co jim Duch praví.

Mně to dává smysl.

Milan Šumpík

SYNODÁLNÍ SKUPINA V HORCE

SETKÁNÍ SYNODÁLNÍ SKUPINY V HORCE NAD MORAVOU

V minulém roce jsme se zapojili do synodálního procesu i v naší farnosti. Vytvořili jsme osmičlennou skupinu, ve které jsme se dvakrát setkali.

Z navrhovaných témat nás nejvíce zaujala tato dvě témata: *Na společné cestě a Společné slavení*. Diskutovali jsme zejména o tom, co je důležité pro naši farnost.

Jsme vděční za to, že v naší nevelké farnosti máme pravidelné bohoslužby s hudebním doprovodem, službou ministrantů a podporou dalších farníků, kteří se na hezké liturgii podílejí péčí o výzdobu kostela, kostelnickou službou atd. Občas pocítujeme nedostatek sil na práci kolem kostela a ve farnosti a je nám velkou radostí každý, kdo jakkoliv přiloží ruku k dílu. Naší farnosti by prospělo během roku více společných brigád. Jednou za rok organizovaný „Den pro farnost“ je málo. Společná práce též farnost stmeluje, nejen bohoslužba.

Stejně přínosné je neformální posezení po mši svaté. Zatím se nemůže odehrávat ve farní místnosti, protože ji už víc než tři roky nemáme (a velice se na ni těšíme). Tak zatím zůstáváme po mši venku u kostela – nakolik nám to počasí podle ročního období dovolí. Dobře fungující vztahy a komunikace mezi námi přispívá k obecnému dobru a chodu celé farnosti. Shodli jsme se i na tom, že je potřebné, aby i informace z pastorační rady byly předávány dál do farnosti.

Snažíme se o zpřístupnění kostela širší veřejnosti o nedělích a svátcích. Například na Boží hod vánoční navštívilo kostel mimo mši přes 100 lidí. V letním období prochází kolem kostela mnoho turistů, vodáků, rekreatantů a mají zájem do něj nahlédnout.

Ke spolupráci mezi farnostmi a obcí bychom mohli více přispívat i nabídkou fotografií nebo fotoreportáží na webové stránky obce.

Pro společné slavení mše svaté je důležitý i kvalitní hudební doprovod. Snažíme se o něj podle svých sil. Při diskusi jsme si více uvědomili obětavost, se kterou se naši hudebníci své službě věnují. Pro obohacení liturgie jsme hovořili o možnosti komentované mše svaté, kterou by otec Gorazd připravil, o občasném připomenutí latinské modlitby Otče náš a o tom, jaké prvky bychom k slavnostnímu a hlubšímu prožití svátků velikonočních i jiných mohli v naší farnosti zavést.

Taktéž vnímáme potřebu pravidelné adorace. Protože – jak říká Pán Ježíš: „Beze mne nemůžete činit nic.“ Kdyby byl ve farnosti akolyta, mohl by ji mít na starosti on.

Při obou našich setkáních zazněly ještě další konkrétní podněty, které přeneseme k projednání do pastorační nebo ekonomické rady farnosti.

*V souhrnu zaznamenali Mirka Andrlová,
Martina Suchánková, P. Gorazd*

ROZHOVOR S P. GORAZDEM

Známé přísloví praví: Jak na Nový rok, tak po celý rok. Snad i tento rozhovor s P. Gorazdem je předzvěstí, že se i v letošním roce v Hejčínském oku dočkáme aspoň občas oblíbené rubriky...

Není tajemstvím, že o slavnosti Zjevení Páně slavíte své narozeniny. Jak se promítá do vašeho života skutečnost Mesiášova příchodu na tento svět?

Kdo se narodil, někdy holt narozeniny má. Jeden starý kněz říkával s úsměvem, že narozeniny nejsou ctnost, má je každé tele... Nevnímám se být s tajemstvím Vánoc nebo Zjevení Páně nějak víc propojený než ostatní.

Hodně mne potěšila promluva otce biskupa Hemmerleho na slavnost Zjevení Páně, kterou jsem citoval vloni a pak při exerciciích, které jsem loňského roku vedl. Otec biskup říkal, že lidé, kteří

nebyli ve víře vychováni, nerozumějí slo-
vům o Bohu a o víře, ale potřebují vidět
znamení. Jako pohanští mudrci rozumě-
li znamení, kterým byla hvězda. Kdyby
jim anděl zvěstoval: „Dnes se vám naro-
dil Mesiáš,“ jako to řekl pastýřům u Bet-
léma, kteří byli židé, mudrci by tomu ne-
rozuměli. Ne naše slova, ale prostě náš
život je znamením pro ty, kdo o víře moc
nevědí. Otec biskup to pak vztáhl na ně-
kolik okruhů: jak my křesťané prožíváme
to, když něco máme (peníze, úspěch,
oblibu) a když něco nemáme (chudo-
bu v něčem), jak prožíváme radost a jak

utrpení, jak prožíváme vztah k sobě a vztah k druhým. Na tom se
totiž ukazuje „samo“, jestli uvažujeme, doufáme a chováme se ji-
nak, než ti, kteří Boha a Krista neznají...

Kdybyste měl tu možnost a mohl do betlémské stáje přinést Ježíši nějaký vzácný dar, co by to bylo?

To nemám vůbec promyšlené, stydím se a přemýšlím o tom teď narychlo. Moc by se mi líbilo, kdybych Ježíši dokázal velkodušně „dát“ to, co mi sám bere, nebo co mi nedal. Snad mi rozumíte...

V loňském roce jste oslavil 30 let kněžské služby. Čím pro vás kněžství je a jak se liší od představ či ideálů na jeho počátku?

Beru kněžství jako službu Bohu i lidem. Na začátku jsem žádné představy neměl, nebo možná jsem si je neuvědomoval. Hodně pro mne znamenali kněží, kterých jsem si vážil. Asi jsem podvědomě chtěl žít to, co oni. Ale takto mi to dochází až teď.

Dnes mám za sebou mnoho hezkých prožitků v kněžské službě, ale taky vidím, že spousta věcí mi nejde, neumím hospodařit dobře se svými silami, stále si připadám jako úplný začátečník.

Víme, že rád čtete a že vaším velkým koníčkem je historie. Jakou literaturu (kromě té historické) máte nejraději a které historické období je vám blízké?

Čtu sice rád, ale velice málo. Neumím si udělat čas.

Moje zabývání se historií je mnohdy boj proti zapomenutí a proti ztrátě informací, za kterými jsou dramatické osudy, cenné zkušenosti, moudrost a zbožnost konkrétních lidí. V Praze v kostele sv. Havla jsem se velmi zajímal o životy 12 farníků, jejichž monogramy nechal tamní farář P. Jiří Reinsberg napsat na obrubu desky obětního stolu v návaznosti na dvanáct izraelských kmenů, jejichž jména jsou napsána na branách nebeského Jeruzaléma (srov. Zj 21,12–14). Ve Vydří jsem se zase zabýval vzpomínkami pamětníků ze Sudet a životními osudy moravských kněží německého původu, kteří působili v Sudetech, byli pak vězněni v Dachau a po válce odsunuti do Německa.

Ale k té literatuře: v poslední době jsem začal používat jako antidepresivum knížku *Bylo nás pět* Karla Poláčka nebo *Písničky bez muziky* Emanuela Frynty. A ti, kdo mne znají blíž, už vědí, že mám rád některé povídky Marie Ebnerové z Eschenbachu a Karla Čapka.

Cicero řekl, že „historie je moudrost života“. Na druhou stranu často lze slyšet také, že lidstvo je nepoučitelné. Jak to vidíte vy? Jistě zde hraje svoji roli i duchovní rovina...

Nemám rád zevšeobecňování a příliš teoretické filosofování. Proto připojím myšlenku, kterou považuji za důležitou prakticky: velmi cennou lidskou činností je výchova. Výchova druhých i sebevýchova. Asi jsem to měl říct v opačném pořadí. (úsměv) Pokud poznání historie k výchově napomáhá, je to skvělé.

Papež František uvedl církev na synodální cestu. Jak se na tuto výzvu díváte vy, který jste již toho v životě církve zažil nemálo?

Myslím, že papež František přišel z odlišného společenského prostředí, než na jaké jsme zvyklí my. Je Jihoameričan. A proto

mu někdy dost nerozumíme. Tak i synodální proces jsem nechápal a měl jsem sklon ho předem podcenit. Vždyť se snad o dialog v církvi snažíme průběžně, nebo ne? Ale potom jsem v synodální skupince v Horce (do jiné jsem se pak už nemohl zapojit, protože jsem byl tři týdny mimo farnosti) poznal, že bylo o čem diskutovat a že papež nám vytvořil příležitost, která nám pomohla diskutovat velkoryseji a intenzivněji než obvykle. Tedy: pro nás to zbytečné nebylo. Jak si výstupy ze skupinek zpracují „nahore“ na biskupstvích a ve Vatikánu, to už je na nich a na jejich šikovnosti. Věřím, že i jim Duch Svatý pomůže, jako pomohl nám.

Jste již v hejčínské a horecké farnosti nějaký čas. Jsou něčím tyto farnosti specifické?

Netroufám si to moc posuzovat. Vnímám je jako živé farnosti, ve kterých už řadu let přede mnou působili moji spolubratři karmelitáni. Jak umím, navazuji na to, co vykonali oni, a utěšuje mne naděje, že jsem jen jeden článek řetězu, který se pne i do budoucnosti.

Na závěr: Povzbuzující slovo farníkům a čtenářům Hejčínského oka.

Rád si příležitostně vybavuji jeden vtip Vladimíra Jiráčka, ve kterém pod obrázkem (tuším nějakého dospívajícího) stojí napsáno: „Nebojte se školy! Škola se bojí vás!“ Obměním to v této chvíli a řeknu: Nemyslete si, že kněz jen káže a vy jen posloucháte. Vy jste kázáním (od Hospodina), kterému naslouchám a které mi mnoho dává. Díky! Co říkávám, když přijímám gratulace, zopakují i teď: Díky za všechnu vaši podporu!

Děkujeme za drahocenný čas, který jste věnoval zodpovězení otázek, zvláště za závěrečná povzbudivá slova. Snad i pro vás, otče Gorazde, bude posilou, že se vaši farníci za vás neustále modlí. A kdybyste chtěl s něčím pomoci, řekněte. Jsme rádi, že vás i ostatní kněze máme.

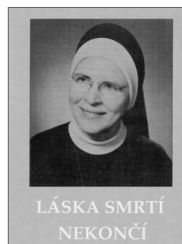
Připravil Daniel Dehner

KNIŽNÍ OKÉNKO Z FARNÍ KNIHOVNY

Z nově přibylých titulů ve farní knihovně:

LÁSKA SMRTÍ NEKONČÍ, *Cor Jesu 1992*

Útlá knížečka nabízí čtivě napsaný životní příběh sestry Vojtěchy Hasmandové, generální představené Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Za láskou a čistotou vyzařující z jejího každého jednání je možné vnímat působení Lásky nejvyšší. Zemřela v době nedávné, 21. ledna 1988. Seznamte se s příběhem života ženy, která jednou může být další českou sveticí – v roce 1996 byl totiž zahájen proces jejího svatořečení.

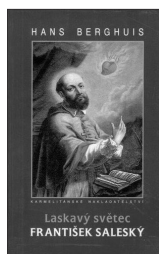
* * *

V tomto měsíci si připomeneme památku sv. Františka Saleského, která připadá na 24. ledna. Co všechno o tomto muži víme? Čím se zviditelnil a může být pro nás inspirativní? Odpovědět si můžete po přečtení knihy Hanse Berghuise.

LASKAVÝ SVĚTEC FRANTIŠEK SALESKÝ, *Karmelitánské nakl. 1999*

K osobnosti světce se na internetu vyjádřil po přečtení této knihy čtenář Mirek Trubák, jehož slova si dovoluji citovat:

„Byl spíš jako voda, která působí každodenně, téměř neviditelně – ale která nakonec opracuje i to nejzatrvelejší srdce. Podobné je to s Františkovou moderností – není příliš vidět, ale to neznamená, že jeho přístup není revoluční! Jeho oceňování role laiků předběhlo dobu o řadu století, stejně jako jeho neustálý boj proti všelijaké úzkoprsosti, rigorismu a přetvářce v náboženském prožívání.

A hlavně: jeho důraz na lásku a mírnost, to je prostě něco úžasného! Nemohl jsem to nevidět už při studování jeho korespondence a neutají se to ani v tomto životopise. I dnes, v době, která stále přeje spíš rychlým soudům a vyznačuje se stavěním zdí a hloubením příkopů, jsou obrovskou posilou třeba tato slova: »Lépe je zodpovídat se z velké mírnosti než z přílišné tvrdosti. Vždyť Bůh je láska. Je původcem milosrdenství. Jeho syn se nazývá beránkem. A doporučuje nám, ať se učíme být mírní a pokorní. Vy byste mi v tom chtěl bránit?« (<https://www.databazeknih.cz/knihy/laskavy-svetec-frantisek-salesky-391796>)

Marie Polepilová

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je do 21 hodin příležitost k **tiché adoraci** v kostele.

Úmysly mší svatých v Hejčíně na první pololetí roku 2022 je možné zapisovat v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

Modlitby matek bývají v úterý od 18.30 hodin v místnosti nad sakristií hejčínského kostela, případně v kapli Panny Marie. Další informace vám může podat Saša Šťastná, tel. 723 606 605.

V roce 2021 jsme v hejčínské farnosti pro sbírku **Krajíc chleba pro chudé** vybrali 28.600,- Kč a asi 200 kg potravin. Charita Olomouc nám moc děkuje a přeje hojnost Božího požehnání.

Tříkrálová sbírka probíhala ve dnech 1. až 16. ledna 2022 formou klasické koledy nebo tzv. stacionárních kasiček. Možnost přispět online je i nadále: **bankovním převodem do 31. ledna 2022** nebo příspěvkem do **online kasičky na www.trikralovasbirka.cz do 30. dubna 2022**. Děkujeme všem, kdo se zapojili, a všem, kdo sbírku podpořili!

Ve středu 19. ledna **otec biskup Josef Hrdlička** slaví **80. narozeniny**. Mše svatá v ten den bude obětována za něj. Pamatujme na něho i v osobní a rodinné modlitbě.

Neděle 23. ledna (3. neděle v liturgickém mezidobí) se bude podle přání papeže Františka opět slavit jako **neděle Božího**

slova. Sbíрка při všech bohoslužbách v tuto neděli bude věnována na podporu biblického díla.

Svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února je letos ve středu. V ten den mše svatá začne obvyklým žehnáním svící a průvodem.

Návštěva nemocných se uskuteční ve čtvrtek 3. února.

Ve čtvrtek 3. února je památka sv. Blažeje. Tradiční **svatoblažejské požehnání** se bude udělovat po mši svaté.

Mše svatá za všechny dobrodince opravy hejčínských varhan bude sloužena v hejčínském kostele v pondělí 7. února v 17.30 hodin.

Duchovní obnova farnosti bude v postní době v termínu 11.–13. března v Kostelním Vydří. O její vedení jsme poprosili otce Mariana. Zarezervujte si prosím tento termín a nenechte se odradit delší vzdáleností.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

V neděli 30. ledna bude **sbírka** při bohoslužbě věnována **na opravu prostor pro setkávání farnosti**.

Svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února připadá letos na středu. V ten den bude mše svatá také v Horce. Bohoslužba začne obvyklým žehnáním svící a průvodem.

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,

tel.: 733 102 175, e-mail: faolomouc-hejcin@ado.cz,

internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz, www.facebook.com/farnosthejcin.

Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Vojtěch Černý, Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Tisk Matice cyrilometodějská s.r.o., Olomouc 2022.

Příští číslo: 6. února 2022, redakční uzávěrka: 26. ledna 2022.